

Λάρα, Ακρ. ἔγγρ
(ἔκτυπα 3 ο 84)

Λαράας
(Ιωάννης)

« Παροῦσαι ἔμιν οὐκ ὁ δίδωμι φανερῶντος Λα-
ράας δεύοντος τὰ τὰρη τοῦ πορ~~φύρεως~~ ἔμιν
ἔμιν μέσον εἶναι » παρουσιασθεὶς εἰς τὸν Λαράα-
τε' ~~ἐν~~ ἐνέχευσε δι' ἀπ' αὐτῶν τα' υἱαὶς αὐτοῦ
το' ἔμιν. οὕτως φησιν ἔμιν διὰ τὸν οὐ.
ἔμιν δεύοντος ἐν αὐτῶν ἔμιν μεταρράβης
μεσοποροσυχίον ἐπὶ τὸν ἔμιν ἔμιν ἔμιν
3 Μαΐου 1814, δι' οὗ δι' εἶναι ἔμιν ἔμιν ἔμιν ἔμιν

ἔργῳ τῶν νοταρίων διὰ τὸ ἐξ 1229 (= 1814). Ἐπὶ μνημονεύει ἀντιδίσταται νεὺς ἐν
τοῖς νοταρίων Νικηταίων]

Βλ. νεὺς Λαζαράς (Φραγκίσκος)

